

GIÁO DỤC DƯỚI MẮT MỌI NGƯỜI

NỖI SỢ VÔ LÝ

1. Cô bé sinh viên (SV) rut rè hỏi mượn tôi cây bút, như để thêm thuyết phục, cô chỉ tay về phía người thủ thư thè thót: "Em sợ cô thủ thư mắng". Đã từng lâm vào cảnh như cô SV, tôi biết rằng nếu đăng ký mượn sách mà để quên bút như thế, thế nào cô SV cũng phải đón nhận ánh mắt sắc như dao cùng một vài lời "mát mẻ" dạng như: "Có cây bút cũng chẳng chịu mang theo".

Tôi đưa cây bút cho cô gái và đi theo ra quầy đăng ký. Người thủ thư thấy tôi đứng chờ ra liền gắt: "Đăng ký đi. Đứng nhìn tôi làm gì? Bút đâu?". Cô SV lúng túng đăng ký thật nhanh rồi đưa trả cây bút. Tôi lắc đầu, nhìn cô cười trừ ngao ngán.

2. SV chúng tôi rất sợ vào thư viện trường. Ở đó, những lời quát tháo, la mắng luôn chực chờ chúng tôi.

Đành rằng SV chúng tôi có đôi lúc chính là thủ phạm gây ra những lỗi lầm với thư viện như: áo quần luộm thuộm, cười nói ồn ào, lấy sách quên trình thẻ...; tuy nhiên, một lời nhắc nhở nhẹ nhàng từ phía người thủ thư chắc chắn sẽ có hiệu quả hơn những lời la mắng, quát tháo hay "mát mẻ" gần xa.

3. Đã từng có một cô SV ngành thư viện bật khóc nức nở khi bị người thủ thư quát tháo. Không phải cô khóc vì sợ hay tức giận mà vì tình yêu đối với ngành thư viện trong cô bị xúc phạm. Tôi còn nhớ cô đã nói trong nước mắt những lời này với người thủ thư: "Chi khiến những người đang theo học ngành thư viện phải xấu hổ!".

Những người gác cổng tri thức kia sẽ suy nghĩ gì khi nghe những lời lẽ đầy đau xót ấy? Xin đừng để SV tìm đến với tri thức, với sách, với thư viện lại phải sợ một nỗi sợ vô lý như vậy.

CHI TÂN